30/01/21 **ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** **"ବାପଦାଦା"** **ମଧୁବନ**

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ :— ତୁମର ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ବିଲକୁଲ୍ ଗୁପ୍ତ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ଏବେ ମୁକ୍ତିଧାମ ଯିବା ପାଇଁ ଯାତ୍ରା କରୁଛ" ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସ୍ଥୂଳଲୋକ ନିବାସୀର ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ନିବାସୀ ଫରିସ୍ତା ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କ'ଣ?

ଉତ୍ତର:- ଯଦି ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ନିବାସୀ ଫରିସ୍ତା ହେବାର ଅଛି ତେବେ ଆତ୍ମିକ ସେବାରେ ନିଜର ଅସ୍ଥିକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱାହା କର ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀର, ମନ, ଧନ, ସମୟ, ସଂକଳ୍ପ ସବୁ କିଛି ସ୍ୱାହା କର । ଅସ୍ଥିକୁ ସ୍ୱାହା କରିବା ବିନା କେବେ ବି ଫରିସ୍ତା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ କାହିଁକିନା ଫରିସ୍ତାମାନଙ୍କର ହାଡ-ମାଂସର ଶରୀର ନଥାଏ । ଏହି ବେହଦ ସେବାରେ ଦଧୀଚି ଋଷିଙ୍କ ଭଳି ନିଜର ଅସ୍ଥିକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱାହା କରିବାକୁ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ବ୍ୟକ୍ତରୁ ଅବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇପାରିବ ।

ଗୀତ:- ଧୀରଜ ଧର୍ ମନୁଆ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଏହି ଗୀତରୁ ଇଙ୍ଗିତ ମିଳିଲା ଯେ, ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧର । ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ ଏବଂ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ଆମେମାନେ ଏହି ଗୁପ୍ତ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ଅଛୁ । ସେହି ଯାତ୍ରା ତ ନିଜର ସମୟ ଅନୁସାରେ ଶେଷ ହୋଇଥାଏ । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଏହି ଯାତ୍ରା, ଯାହାକୁ ତୁମମାନଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ଯାତ୍ରା ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ପଣ୍ଡା ମଧ୍ୟ ଦରକାର । ଏହାଙ୍କର ନାମ ମଧ୍ୟ ପାଣ୍ଡବ ସେନା ରଖାଯାଇଛି । ଏମାନେ ଏବେ ଯାତ୍ରା କରୁଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ସ୍ଥୂଳ ଲଢେଇର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ଗୁପ୍ତ । ଏହି ଯାତ୍ରା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଗୁପ୍ତ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି - ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଇଲେ ମୋ ପାଖରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଯିବ । ତେବେ ଏହା ଯାତ୍ରା ହେଲା ନା । ବାବା ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ରର ସାରାଂଶକୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ସେ ସବୁକୁ ବାସ୍ତବ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିଣତ କରୁଛନ୍ତି । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଆମ ନିର୍ବାଣଧାମକୁ ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ବିଚାର କରିଲେ ବୁଝିପାରିବ । ଏହା ହେଉଛି ମୁକ୍ତିଧାମର ସତ୍ୟ ଯାତ୍ରା । ମୁକ୍ତିଧାମ ଯିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ଚାହାନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ଯାତ୍ରା କରିବା ପାଇଁ କେହି ମୁକ୍ତିଧାମର ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ବାବା ତ ନିଜ ସମୟ ଅନୁସାରେ ନିଜେ ଆସନ୍ତି, ଯେଉଁ ସମୟକୁ କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏକଥା ବାବା ଏଠାକୁ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ହେଉଛି । ପ୍ରକୃତରେ ଏହା ହେଉଛି ସତ୍ୟ ଯାତ୍ରା, ଯାହାର ଗାୟନ ରହିଛି ଏବଂ ଏହି ଯାତ୍ରା ଭଗବାନ ସ୍ୱୟଂ ଶିଖାଇଥିଲେ । ମନ୍ମନାଭବ, ମଧ୍ୟାଜୀ ଭବ । ଏହି ଅକ୍ଷର ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କର ବହୁତ କାମରେ ଆସେ । ମାତ୍ର ଏକଥା କିଏ କହିଥିଲେ? ଏହି ଭୁଲ କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ସିଏ କହିଛନ୍ତି ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଭୁଲି ଯାଅ । ୟାଙ୍କର ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଦେହ ଅଛି । ୟାଙ୍କୁ ଯିଏ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସେ ମଧ୍ୟ ଅଲଗା ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର ନିଜର ଦେହ ନାହିଁ, ସେଇ ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ବିଚିତ୍ର, ତାଙ୍କର କୌଣସି ଚିତ୍ର ନାହିଁ, ଆଉ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଚିତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀର ରହିଛି । ସାରା ଦୁନିଆ ହେଉଛି ଏକ ଚିତ୍ରଶାଳା । ବିଚିତ୍ର ଓ ଚିତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଜୀବ ଓ ଆତ୍ମାର ଏହା ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ତିଆରି ହୋଇଛି । କିନ୍ତୁ ଶିବବାବା ହେଉଛନ୍ତି ବିଚିତ୍ର । ସିଏ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ଏଇ ଚିତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀରର ଆଧାର ନେବାକୁ ପଡେ । ଯାହାକି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ ସମୟରେ ଭଗବାନ ଏହିଭଳି କହିଥିଲେ, ରାଜଯୋଗ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଇଥିଲେ ଏବଂ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ରାଜତ୍ୱର ସ୍ଥାପନା ହୋଇଥିଲା । ଏବେ ତ' କୌଣସି ରାଜତ୍ୱ ନାହିଁ । ଭଗବାନ ହିଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥିଲେ କାହିଁକି ନା ବିନାଶ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିଲା । ତେବେ ବାବା ବୁଝାଯାଇଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ହୋଇଥିଲା ସେତେବେଳେ ଏପରି ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ସେହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ ହୋଇଥିଲା । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ, ଏଠାରେ ପ୍ରଥମେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା, ଏବେ କଳିଯୁଗ ଅଛି । ପୁଣି ବାବା ସେହି କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏପରି ତ' କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ, ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ପରମଧାମରୁ ଆସିଛି । ଏକଥା କେବଳ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ହିଁ କହିପାରିବେ, ଆଉ କାହା ଦ୍ୱାରା କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ସୁକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର ଅଛନ୍ତି । ବାବା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ, ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଅବ୍ୟକ୍ତ ବ୍ରହ୍ମା, ଇଏ ବ୍ୟକ୍ତ ବ୍ରହ୍ମା । ତୁମେମାନେ ଏବେ ଫରିସ୍ତା ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ଫରିସ୍ତା ସ୍ଥୂଳ ଲୋକରେ ନ ଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ହାଡ-ମାଂସ ନଥାଏ । କାରଣ ସେମାନେ ଏଇଠି ଏହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସେବାରେ ନିଜର ଅସ୍ଥି ଆଦି ସବୁ ଖଲାସ କରିଦିଅନ୍ତି, ତା' ପରେ ଫରିସ୍ତା ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏବେ ତ' ଅସ୍ଥି ଅଛି ନା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଛି - ନିଜର ଅସ୍ଥିକୁ ମଧ୍ୟ ସେବାରେ ଦେଇ ଦେଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜର ଅସ୍ଥି ସବୁ ଖଲାସ କରିଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ସ୍ଥୂଳଲୋକରୁ ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ନିବାସୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତେବେ ଆମେମାନେ ଏଇଠି ହିଁ ଅସ୍ଥି ସବୁକୁ ଦେଇ ସୂକ୍ଷ୍ମ ହୋଇଯାଉଛୁ । ଏହି ସେବାରେ ନିଜର ସବୁ କିଛି ସ୍ୱାହା କରିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ଆମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି-ରହି ଫରିସ୍ତା ହୋଇଯିବା । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି - ମିରୁଆ ମୌତ୍ ମଲୁକା ଶିକାର ଅର୍ଥାତ୍ କାହାର ପୁଷ ମାସ ତ କାହାର ସର୍ବନାଶ । ଫରିସ୍ତାମାନଙ୍କୁ ମଲୁକ କୁହାଯାଏ । ତୁମେମାନେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଫରିସ୍ତା ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଦେବତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ତୁମର ଶରୀର ଅଛି ନା । ଏଇଠି ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକର ବର୍ଣ୍ଣନା ଏବେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହି ରହି ଫରିସ୍ତା ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଆଗକୁ ଯାଇ

ତୁମେମାନେ ଫରିସ୍ତା ହୋଇଯିବ । ତୁମକୁ ସେସବୁର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ ଏବଂ ଖୁସି ମିଳିବ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ କାଳର ଶିକାର ହୋଇଯିବେ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯେଉଁମାନେ ମହାବୀର ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ ତ ସ୍ଥିର ରହିବେ । ବାକି ଆଗକୁ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ହେବ! ବିନାଶର ଦୃଶ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ହିଁ ଅଛି । ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ବିନାଶର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଲା । ଜଣେ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ କଥା ନୁହେଁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବିନାଶ ଏବଂ ସ୍ଥାପନାର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଉଛି । ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବିନାଶର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ସମୟରେ ଜ୍ଞାନ କିଛି ନଥିଲା । କେବଳ ଏତିକି ଦେଖିଲେ ଯେ, ସୃଷ୍ଟିର ବିନାଶ ହେଉଛି । ପୁଣି ଚତୁର୍ଭୁଜର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଲା । ବୁଝିବାକୁ ଲାଗିଲେ ଯେ ଏହା ତ' ବହୁତ ବଢିଆ । ବିନାଶ ପରେ ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବୁ, ତେଣୁ ଖୁସି ଆସିଗଲା । ଦୁନିଆ ଏକଥା ଜାଣି ନାହିଁ ଯେ, ବିନାଶ ହେବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ । ଶାନ୍ତି ପାଇଁ କେତେ ପ୍ରଯତ୍ନ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ଏହାର ବିନାଶ ତ ହେବାର ଅଛି । ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି, ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ, ତେଣୁ ବାବା ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବେ ଏବଂ ଏଠାକୁ ଆସି ପାବନ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରିବେ, ଯେଉଁଠାରେ ଆମେମାନେ ରାଜ୍ୟ କରିବା । ତେବେ ଏହା ଭଲ କଥା ନା । ପତିତ-ପାବନଙ୍କୁ କାହିଁକି ମନେପକାଉଛନ୍ତି? କାହିଁକି ନା ଏଠାରେ ଦୁଃଖ ଅଛି । ଦେବତାମାନେ ପାବନ ଦୁନିଆରେ ଥା'ନ୍ତି, ପତିତ ଦୁନିଆରେ ତ ଦେବତାମାନଙ୍କର ପାଦ ମଧ୍ୟ ପଡିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପତିତ ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଯେ ମହାବିନାଶ ହେଲା । ତା' ପରେ କ'ଣ ହୁଏ? ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା, ତାହା ତ ଏହିପରି ହେବ ନା । ଏହିଠାରେ ହିଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖିବେ । ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେବ, ବାକି ଭାରତରେ କିଏ ରହିବ? ଯେଉଁମାନେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି, ସେହିମାନେ ରହିବେ । ବାକି ବିନାଶ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ହେବାର ଅଛି, ଏଥିରେ ଡରିବାର କିଛି କଥା ନାହିଁ । ପତିତ-ପାବନଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସିଏ ଆସୁଛନ୍ତି, ତେବେ ସମସ୍ତେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବିକାରଗ୍ରସ୍ଥ ହୁଅ ନାହିଁ । ଏହି ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟୀ ହୁଅ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ବିକାରର ଦାନ ଦେଇ ଦିଅ, ତେବେ ଗ୍ରହଣ ଛାଡିଯିବ । ଭାରତର ଗ୍ରହଣ ନିଶ୍ଚିତ ଛାଡେ । କାରଣ କଳାରୁ ଗୋରା ହେବାକୁ ପଡିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପବିତ୍ର ଦେବତାମାନେ ଥିଲେ, ନିଶ୍ଚିତ ସେମାନେ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଦେବତା ହୋଇଥିବେ ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ନିର୍ବିକାରୀ ହେଉଛୁ । ଭଗବାନୁବାଚ, ଏହା ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ । ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲି ତୁମେମାନେ ରାଜତ୍ୱ ନେଉଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ରାଜ୍ୟ ମିଳିଯିବ । ଆରମ୍ଭରେ ଝିଅମାନେ ୪-୫ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଧ୍ୟାନ ଅବସ୍ଥାରେ ବୈକୁଣ୍ଠରେ ଯାଇ ରହୁଥିଲେ । ଶିବବାବା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୈକୁଣ୍ଠର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଉଥିଲେ । ଦେବତାମାନେ କେତେ ଆଡମ୍ବରର ସହିତ ଯିବା ଆସିବା କରିବାର ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଥିଲେ । ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରକୃତରେ ବାବା ଗୁପ୍ତ ବେଶରେ ଆସି ଆମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସନ୍ତି । ତେବେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀର ତ ଏଇଠି ଦରକାର ନା । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନା । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି, ଯିଏ ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ପଚାର, କାହା ପାଖକୁ ଆସୁଛ? ବି.କେ. ପାଖକୁ । ଆଚ୍ଛା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନାମ କେବେ ଶୁଣିଛ? ପ୍ରଜାପିତା ଅଟନ୍ତି ନା । ଆମେ ଏବେ ଆସି ତାଙ୍କର ହୋଇଛୁ । ବ୍ରହ୍ମା ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନା, ତେଣୁ ସାଥିରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ମଧ୍ୟ ଦରକାର । ବାବା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କାହାକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି? ଶୁଦ୍ରମାନଙ୍କୁ ତ' ବୁଝାଇବେ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖବଂଶାବଳୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଶିବବାବା ଆମକୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆପଣାର କରିଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀମାନେ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, ଅନେକ ସେଣ୍ଟର ରହିଛି । ସବୁଠାରେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାରୀମାନେ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏଠି ଆମମାନଙ୍କୁ ଦାଦାଙ୍କର ବର୍ସା ମିଳୁଛି । ଭଗବାନୁବାଚ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ସିଏ ହେଲେ ନିରାକାର ତେଣୁ ୟା'ଙ୍କର ଶରୀରର ଆଧାର ନେଇ ଆମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଜାପିତାଙ୍କର ତ ସମସ୍ତେ ସନ୍ତାନ ନା! ଆମେ ହେଉଛୁ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ । ଶିବବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଦାଦା । ସିଏ ଆମକୁ ପୋଷ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଦାଙ୍କ ଠାରୁ ପଢୁଛୁ । ଏଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଉଭୟେ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି ନା । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ନିରାକାର ହିଁ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି ନା । ବାସ୍ତବରେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ଧାରଣା ହେବା ଉଚିତ୍ । ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ବୁଝାଅ ଯେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଦୁଇଜଣ ବାପା ଅଛନ୍ତି । ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେବଳ ଜଣେ । ପାରଲୌକିକ ବାପାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରାଜତ୍ୱ ମିଳିଗଲା ପୁଣି ସେଠାରେ କାହିଁକି ତାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା । ସେଠାରେ ଦୁଃଖ ହିଁ ନାହିଁ ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନେପକାଇବାକୁ ପଡିବ । ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା, ସୁଖକର୍ତ୍ତା ବୋଲି ଗାୟନ ରହିଛି ନା । ତାହା ହେଉଛି ବର୍ତ୍ତମାନର କଥା । ଯାହା ଅତ୍ରିକାନ୍ତ ହୋଇଯାଏ ତାହାର ଗାୟନ ହୁଏ । ତେବେ ଜଣଙ୍କର ହିଁ ମହିମା ରହିଛି । ସେଇ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଆସି ପତିତମାନଙ୍କୁ ପାବନ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ କ'ଣ ଏକଥା ବୁଝୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତ' ବିତି ଯାଇଥିବା କଥାକୁ ବସି ଲେଖୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଏବେ ବୁଝିପାରୁଛ - ପ୍ରକୃତରେ ବାବା ହିଁ ଆସି ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ରାଜ୍ୟ ମିଳୁଛି । ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏବେ ଆମେମାନେ ପାଠ ପଢୁଛୁ, ପୁଣି ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରାଜ୍ୟ କରିବା, ଏହିପରି ଦେବତା ହେବା । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏପରି ହୋଇଥିଲୁ । ଆମେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଇଲୁ । ଏବେ ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାଯୁଗକୁ ଯିବା । ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି, ପୁର୍ବରୁ କେତେ ଥର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଥିଲ? ଏହା ପ୍ରାକ୍ଟିକାଲ କଥା ନା! ଯଦି ନୂଆ କେହି ବି ଶୁଣିବେ ତେବେ ବୁଝିଯିବେ ଯେ, ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ଅଛି । ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମରୁ ଆସନ୍ତି ସେହିମାନଙ୍କର ହିଁ ଚକ୍ର ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉଥିବ । ବୁଦ୍ଧିରେ କାମ ନେବାର ଅଛି । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଏହି ଘରେ ଏହି ଡ୍ରେସରେ ଆମେମାନେ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ଅନେକ ଥର ମିଳନ କରିଛୁ ଏବଂ ଆଗକୁ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ମିଳନ କରୁଥିବୁ । ପତିତରୁ ପାବନ, ପାବନରୁ ପତିତ ହୋଇ ଆସିଛୁ । କୌଣସି ଜିନିଷ

ସର୍ବଦା ନୂଆ ହିଁ ରହୁ, ଏଭଳି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ପୁରୁଣା ନିଶ୍ଚିତ ହୁଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ସତ୍ତ୍ୱ-ରଜୋ-ତମୋରେ ଆସେ । ଏବେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ନୂଆ ଦୁନିଆ ଆସୁଛି । ଯାହାକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଏ । ଏହା ହେଉଛି ନର୍କ । ତାହା ତ ପାବନ ଦୁନିଆ । ବହୁତ ଡାକୁଛନ୍ତି - ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ, ଆମକୁ ପାବନ କର କାହିଁକି ନା ଦୁଃଖ ବହୁତ ବଢି ଚାଲିଛି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ, ଆମେମାନେ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲୁ ପୁଣି ଏବେ ପୂଜାରୀ ହୋଇଛୁ । ଦ୍ୱାପରରେ ପୂଜାରୀ ହେଲୁ । ଅନେକ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ ହେଲା । ଏହିଭଳି ପତିତରୁ ପାବନ, ପାବନରୁ ପତିତ ହୋଇ ଆସିଛୁ । ଭାରତରେ ହିଁ ଏସବୁ ଖେଳ ହୋଇଥାଏ ।

ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ସ୍ମୃତି ଆସିଛି, ଏବେ ତୁମେମାନେ ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛ । ବାକି ଆଉ କେହି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ତ ଜାଣି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ କେବଳ ଆମେମାନେ ଜାଣିଛୁ । ସିଏ ଆମମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଯେଉଁମାନେ ଯୋଗ ଶିଖିବେ, ସ୍ଥାପନା କାର୍ଯ୍ୟରେ ସହଯୋଗୀ ହେବେ, ସେହିମାନେ ହିଁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପୁନର୍ବାର ରାଜ୍ୟଭାଗ୍ୟ ପାଇବେ । ବାସ୍ତବରେ ଆମେମାନେ ପ୍ରତି କଳ୍ପରେ ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖିଛୁ । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି - ଏବେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ପୁଣି ନୂଆ ଚକ୍ରରେ ଆସିବାକୁ ହେବ । ସାରା ଚକ୍ରକୁ ତ ଜାଣିବା ଦରକାର ନା । ଏହି ଚିତ୍ର ସବୁ ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ବୁଝାଇ ପାରିବ । ଏହା ତ ବିଲ୍‌କୁଲ ସହଜ କଥା । ଭାରତ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା, ଯାହାକି ଏବେ ନର୍କ ହୋଇଯାଇଛି । ଲୋକମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ କଳିଯୁଗ ଏବେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ କହୁଛ - ଏହା ହେଉଛି କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟ । ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ପୂରା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ମୁଁ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ପାବନ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମମାନଙ୍କୁ ପାବନ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁମେମାନେ ମୁକ୍ତି, ଜୀବନମୁକ୍ତିଧାମ, ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମ ଏବଂ ଦୁଃଖଧାମକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଭାଗ୍ୟରେ ନ ଥିବ, ତେବେ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ବିଚାର ଆସେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେମାନେ କାହିଁକି ସୁଖଧାମକୁ ନ ଯିବା । ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ଘର ହେଉଛି ଶାନ୍ତିଧାମ । ସେଠାରେ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ନଥାଏ ତେଣୁ ଆତ୍ମା କିଛି କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିପାରେ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶାନ୍ତି ମିଳେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ଥାଏ । ଏହା ହେଉଛି ଅନାଦି ଅବିନାଶୀ ବିଶ୍ୱ ନାଟକ ଯାହାକି ଚକ୍ର ଲଗାଇ ଚାଲିଛି । ଆତ୍ମାର କେବେ ବିନାଶ ହୁଏ ନାହିଁ । ତେବେ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ମଧ୍ୟ କିଛି ସମୟ ରହିବାକୁ ପଡେ । ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା । କଳିଯୁଗ ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ଏଠାରେ ଅନେକ ଧର୍ମ ରହିଛି ତେଣୁ କେତେ ହଙ୍ଗାମା ହେଉଛି । ଯେତେବେଳେ ଏହି ଦୁନିଆ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଦୁଃଖଧାମରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ ସେତେବେଳେ ବାବା ଆସନ୍ତି । ପୁଣି ଦୁଃଖଧାମ ପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁଖଧାମ ହୁଏ । ଆମେମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମରୁ ସୁଖଧାମକୁ ଆସିଥାଉ, ପୁଣି ଦୁନିଆ ଦୁଃଖଧାମରେ ପରିଣତ ହୁଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ଥିଲା, ଏଠାରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ଏକଥା ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଇବା ତ ବହୁତ ସହଜ ନା । କିନ୍ତୁ ସାହସ ଦରକାର । କେଉଁଠାକୁ ବି ଯାଇ ବୁଝାଅ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଛି - ହନୁମାନ ସତ୍‌ସଙ୍ଗରେ ଯାଇ ପଛରେ ଜୋତା ଉପରେ ବସୁଥିଲେ । ତେଣୁ ଯିଏ ମହାବୀର, ସିଏ କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଯାଇ ଯୁକ୍ତିର ସହିତ ଶୁଣିବେ, ଦେଖିବା କ'ଣ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ତାଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ପାଇଁ, ଡ୍ରେସ୍ ବଦଳାଇ କେଉଁଠାକୁ ବି ଯାଇ ପାରିବ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ବେଶରେ ତୁମର କଲ୍ୟାଣ କରୁଛନ୍ତି ନା । ମନ୍ଦିରରୁ ବା ଯେଉଁଠାରୁ ବି ନିମନ୍ତ୍ରଣ ମିଳୁ ସେଠାକୁ ଯାଇ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଦିନକୁ ଦିନ ତୁମେମାନେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇ ଚାଲିଛ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ, ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ହେବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ, ସମୟ ଆସିବ ଯେତେବେଳେ କି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ, ରାଜା ଆଦି ସମସ୍ତେ ଆସିବେ । ରାଜା ଜନକଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳିଲା । ସିଏ ପୁଣି ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ଅନୁଜନକ ହେଲେ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଅନ୍ତିମ ବିନାଶର ଦୃଶ୍ୟକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ନିଜର ସ୍ଥିତିକୁ ମହାବୀର ଭଳି ନିର୍ଭୟ, ଅବିଚଳିତ କରିବାକୁ ହେବ । ଗୁପ୍ତ ଭାବରେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଅବ୍ୟକ୍ତ ବତନବାସୀ ଫରିସ୍ତା ହେବା ପାଇଁ ବେହଦର ସେବାରେ ଦଧିଚି ଋଷିଙ୍କ ପରି ନିଜର ଅସ୍ଥିକୁ ସ୍ୱାହା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଏକାନ୍ତ ଏବଂ ଅନ୍ତରମୁଖତାର ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ନିଜକୁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଅନୁଭବ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପନ୍ନ କରି ମାୟାଜିତ୍ ହୁଅ ।

ଜ୍ଞାନୀ ହେବା ସହିତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ଅନୁଭବୀ ମୂରତ ହେବା ପାଇଁ ଏକାନ୍ତବାସୀ ଏବଂ ଅନ୍ତରମୁଖୀ ହୁଅ । କୌଣସି କଥାରେ ହଲଚଲ୍ ହେବାର କାରଣ ହେଲା ନିଜର ଅନୁଭବର କମୀ, ସେଥିପାଇଁ କେବଳ ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝୁଥିବା ବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଥିବା ବା ଚିନ୍ତନ-ମନ୍ଥନ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ହୁଅ ନାହିଁ ବରଂ ଏକାନ୍ତବାସୀ ହୋଇ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଏଣ୍ଟର ଅନୁଭବୀ ହୁଅ, ତେବେ ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରର ଧୋକାରୁ ବା ଦୁଃଖରୁ ବା ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡିବାରୁ

ରକ୍ଷା ପାଇଯିବ । ମୁଁ କାହାର ସନ୍ତାନ ଏବଂ ମୋତେ କ'ଣ ସବୁ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଛି - ଯଦି ଏହି ପ୍ରଥମ ପାଠକୁ ଅନୁଭବ କରିନେଲ ତେବେ ସହଜରେ ମାୟାଜିତ୍ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର ଦାୟିତ୍ୱ ଗୁଡିକୁ ସମ୍ପାଦନ କରିବା ସହିତ ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ସ୍ଥିତିରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ନିକଟତମ ରତ୍ନ ଅଟନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****